Dokazují fotografie vyvražďování Židů?

Udo Walendy

1. Úvod

Jak na mnoha příkladech dokázal Ferdinand Avenarius,[1] hrály během první světové války fotografie ústřední roli ve spojenecké válečné pomlouvačné propagandě. Retušovací techniky tehdy byly prostší než dnes a dalo se lépe prokázat, že šlo o falza. Nicméně lidí, kteří tyto falzifikáty odhalovali bylo málo a v neklidné atmosféře první světové války nebyli vítáni. Dnes lidé kroutí hlavami v úžasu, že i kresby a karikatury byly tehdy přijímány jako ryzí pravda. Máme ale právo na takový blahosklonný postoj?

Alain Jaubert ve své knize dokazuje, že zvláště diktatury tíhnou k manipulaci s fotografiemi nebo fotografie kompletně falšují.[2] Jaubert především pojednává o sebe prezentaci vládců za pomoci 'vylepšených' fotografií a válečné propagandě – stejně jako propagandě demokratických národů, které nezřídka kdy mají podobnou propagandu jako diktatury. Nejlepší mezi všemi zmiňme Velkou Británii.

Na jeden z Jaubertových příkladů se nyní blíže podíváme. Na 78. straně své knihy ukazuje fotografii zobrazující zneužívání anglických válečných zajatců francouzskými civilisty v době německé okupace během druhé světové války. Jaubert píše, že fotografie byla sehrána německými vojáky. Své tvrzení však nepodkládá žádnými důkazy. Spojenci na francouzská města podnikali masivní letecké nálety, které vedly k velkým ztrátám na životech mezi civilním obyvatelstvem[3] a tak je nasnadě se domnívat, že Francouzi si svou zlost vybíjeli na spojeneckých válečných zajatcích, zvláště když si uvědomíme, že značná část francouzské populace s Němci kolaborovala, částečně z oportunismu a částečně z přesvědčení. V dnešní francouzské společnosti jsou ale témata jako spojenecké bombardování francouzských měst nebo francouzská kolaborace s Němci tabu. A proto – ukazuje Jaubertova fotografie to co Jaubert píše, nebo je jeho popis nesprávný, protože podle jeho názoru, to co *být nesmí*, jednoduše *být nemůže*?

---

1 F. Avenarius, *Das Bild als Verleumder*, Callwey, Munich 1916; F. Avenarius, *Das Bild als Narr*, *tamtéž.*, 1918; srovnej, U. Walendy, *Historische Tatsachen* No. 22: "*Alliierte Kriegspropaganda 1914-1919*", Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1984, dále citováno jako *HT.*

2 A. Jaubert, *Fotos, die lügen*, Athenäum, Frankfurt/Main 1989.

3 Srovnej úvod k A. Grosser, *Ermordung der Menschheit*, Hanser, Munich 1990, str. 9; pro detailní průzkum o spojeneckých leteckých náletech proti neněmeckým městům a srovnej M. Czesany, *Europa im Bombenkrieg 1939-1945*, Leopold Stocker, Vienna 1998.

2. Techniky falšování fotografií a jejich odhalování

Postupně si projdeme tři druhy padělání, těmi jsou:

1. *Pravé a neretušované fotografie s chybným popisem*. Toto vlastně není falzifikace fotografií *per se*, ale spíše podání falešného vysvětlení co fotografie zachycuje. Tento způsob byl vždy jedním z nejefektivnějších, zvláště když zfalšovaná fotografie může být lehce napadnutelná, zatímco obrázek s chybným popisem se dá napadnout pouze tehdy, máme-li k dispozici důvěryhodný zdroj. V jistých případech mohou detaily na fotografii odhalit, že údajný obsah je falešný – například, když lokace, osoba nebo věci, které se na fotografii vyskytují nemohou být v žádném ohledu spojeny s tím co popis fotografie tvrdí.

2. *Pravé fotografie jsou pozměněny v detailu*. První varianta tohoto způsobu spočívá v zaměření se pouze na určitou část fotografie, kdy jsou odstraněny různé prvky, které by vyvrátily falešný popis fotografie. Druhá varianta spočívá v přidání nebo vložení skutečností – změněných nebo nezměněných – z jiných fotografií, které samy mohou být původní nebo zfalšované, čímž se docílí změny celkového vyznění fotografie. Změna skutečné části se pak obvykle zaměřuje na změnu tváře nebo změnění fotografie tak, že tyto detaily nejdou poznat. V pozdních 70. a na začátku 80. let minulého století se toto provádělo pomocí uměleckých změn nebo doplňujícím rozšířením fotografie. Falzifikace tohoto druhu je většinou snadné odhalit díky stínům, perspektivě a nerealistickému zobrazení, které málokdy perfektně sedí k originálu. Nicméně jsou zde případy, kdy jsou tyto změny dělány s úžasnou přesností a je tedy obtížné prokázat úmyslné změny na fotografii.

Dnes se díky vyspělé počítačové technologii dá s fotografiemi téměř neomezeně manipulovat a je zhola nemožné prokázat jejich faleš. Moderní počítačové programy mohou perfektně pracovat se stíny a narušit perspektivu stejně jako přirozené barvy a tvary na fotografii, která se jednoduše do počítače naskenuje. Z tohoto důvodu musí být jakákoliv fotografie spojovaná s kontroverzním historickým tématem a publikovaná poprvé v těchto dnech rázně odmítnuta. Jediným důkazem může být fyzický materiál odpovídající původnímu negativu nebo důkaz, že fotografie pochází z před počítačového období a v počítači byla pouze uložena, aby se zachoval její stav historického dokumentu.

3. *Kompletní padělek*. Pokud se údajná fotografie skládá z vyfotografovaného výkresu nebo pokud byla sestavena z části jiných fotografií, jedná se o kompletní padělek. Dělící čára mezi pozměněnou fotografií a kompletním padělkem je ze své podstaty proměnlivá. Stejně jako retušovaná fotografie, mohou být i tyto padělky odhaleny porovnáním nesrovnalostí jako jsou stíny, perspektiva, tvary a barvy stejně jako prokázání nemožnosti kombinace různých osob, věcí a lokací, které fotografie zobrazuje.

Díky moderním počítačovým technologiím se úvaha v bodě 2. vztahuje také na důkazní hodnotu nedávných dokumentárních fotografií.

3. Fotografie odkazující na pronásledování Židů ve Třetí říši

S ohledem na pochybné okolnosti, kdy byly pořízeny svědecké výpovědi, přiznání a čestná prohlášení, jak si můžeme být nekriticky jistí, že všechny možné dokumenty a fotografie dokazující národně socialistické pronásledování Židů jsou pravé? Neměli bychom postupovat obezřetněji a podrobit každou z těchto fotografií kritickému posouzení?

Ve skutečnosti zde byla pouze jediné monografie, která se zabývala skutečnými a údajnými fotografiemi národně socialistického pronásledování Židů.[4] A. Jaubert (viz. poznámka 2) se tímto tématem nezabývá, možná proto, že nepovažuje za politicky vhodné tak činit. G. Frey[5] se tímto tématem zabývá, ale podle mého názoru mu nevěnuje takovou pozornost jakou by si zasloužilo. Kromě těchto příkladů byla jakákoliv historická diskuse o pravosti fotografií omezena na pouhou polemiku a obviňování kritiků. Vše se změnilo v letech 1996/97, jak si následně ukážeme.

To byl vskutku alarmující stav, protože ve věku ilustrovaných časopisů a televize, má fotografie silný vliv na vzdělání lidí a nelze podceňovat propagandistický vliv zfalšovaných fotografií. Zejména v souvislosti národně socialistického pronásledování Židů, kdy na toto téma lidé často reagují rituálním zděšením, které znemožňuje kritické posouzení důkazů.

Několik následujících obrázků, které jsou znovu a znovu prezentovány jako důkazy o skutečném nebo předpokládaném národně socialistickém pronásledování Židů, bude kriticky zanalyzováno. Vzhledem k omezenému prostoru a ohromnému počtu fotografií, které analýzu vyžadují, nebude tato práce zcela kompletní. Komplexní kritika známých fotografií na toto téma, které převyšují rámec mé předchozí práce,[6] musí být ještě vypracována.

3.1 Fotografie s chybným popisem

Je často obtížné dokázat, že fotografie ukazuje to, co popisek tvrdí, že ukazuje. Většinou máme pouze svědectví očitých svědků jako potvrzení, a sice, že na jedné straně máme fotografa a na straně druhé lidi, kteří byli svědky oněch událostí nebo se na fotografii přímo vyskytují. Místo zobrazené na fotografii pomáhá určit lokaci a někdy i čas, kdy a kde byla fotografie pořízena.

Přítomnost dobře známých osobností na fotografii, jejichž účast na vyobrazené události je ověřitelná, může tedy vést k snadnějšímu ověření fotografie. Pokud ovšem fotografie zobrazuje lidi, jejichž identita nelze zjistit a pokud pozadí zachycené na fotografii neukazuje nic mimořádného nebo charakteristického, abychom mohli fotografii prostorově a časově zařadit, pak nám zbývá vzít na milost a nemilost fotografa a jeho prohlášení. Pokud je i fotograf neznámý a všechny důkazy závisí na svědcích a pověstech pak je tato fotografie bezcennou a nelze ji považovat za historický dokument, protože kdokoliv si může vymyslet neověřitelné tvrzení o jejím údajném obsahu.

Ve skutečnosti původci fotografií, které jsou níže uvedeny, jsou naprosto neznámí. Tato skutečnost je společná pro téměř všechny tzv. fotografie zachycující vraždění Židů. Ve skutečnosti je toto samo o sobě dostatečným důvodem nepovažovat tyto ‘fotografické dokumenty’ za důkazy pokud nevíme kde, kým a kdy byla fotografie pořízena, a co fotografie přesně zachycuje (osoby, místa) nemůže být ověřeno dalšími důkazy. Pojďme se na nějaké příklady podívat.

4 U. Walendy, *Bild-”Dokumente” für die Geschichtsschreibung?*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1973; rovněž srovnej U. Walendy, *Europa in Flammen*, v. II, *tamtéž.*, 1967, dodatek, a U. Walendy, *The Journal of Historical Review* (*JHR*) 1(1) (1980) str. 59-67 (dostupné na: vho.org/GB/Journals/JHR/1/1/Walendy59-67.html); o manipulaci fotografiemi a filmem rovněž U. Walendy, “*Immer neue Bildfälschungen*“, část 1 & 2, *HT* 63 & 64, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1994/1995; S. Egel, “*Verordnete Einheitsmeinung*” část 1 & 2; Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1997.

5 G. Frey (vyd.), *Vorsicht Fälschung*, FZ-Verlag, Munich 1991, str. 246-267.

6 Krom prací citovaných výše (poznámka 4), odkazuji v tomto kontextu rovněž na mnoho individuálních příkladů, které byly publikovány při několika příležitostech v různých číslech *Historische Tatsachen*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1975-1997.

Ilustrace 1.: Scvrklé hlavy, R. Neumann, Hitler - Aufstieg und Untergang des Dritten Reichs, Munich: Oldenbourg, 1961, str. 183.

Naše první fotografie ukazuje dvě scvrklé hlavy, které američtí vojáci údajně našli při osvobozování tábora Buchenwald. Tyto a další lékařské vzorky jsou představovány jako části těl zesnulých vězňů. Stínítka na lampy, knihy vázané a založené lidskou potetovanou kůží, stejně jako scvrklé hlavy způsobily zvláštní druh sensace. Kromě obecných obvinění v Norimberku sloužily tyto věci jako hlavní důkaz proti Ilse Kochové, manželce bývalého velitele tábora Buchenwald. Ta údajně měla vybírat vězně podle jejich tetování a vraždit je, aby si mohla dopřát různé zboží vyrobené z lidské kůže.

Podle prohlášení amerického generála Claye byly ve skutečnosti údajná stínítka na lampy z lidské kůže vyrobeny z kůže kozí.[7] A.L. Smith ve své podrobné studii dochází k závěru, že objekty, které podle americké komise obsahovaly lidskou kůži se doslova vypařily poté, co byly poslány k Mezinárodnímu vojenskému tribunálu(IMT) v Norimberku.[8] Všechny věci objevené později kůži pouze napodobovaly nebo byly vyrobeny z kůže zvířecí, tkaniny nebo tvrdého papíru. V roce 1993 Národní archiv Spojených států objevil dvě knihy, které údajně byly vázané v lidské kůži. Forenzní analýza z roku 1982 prokázala, že se jedná o kůži velkého zvířete.[9]

Obvinění později vznesená proti Ilse Kochové před německým soudem byla založena výhradně na nedůvěryhodných svědectvích profesionálních svědků z Dachauských procesů. Uprostřed hysterické atmosféry „*propagandy a vnuknutí*“[10] to bylo běžné. Ilse Kochová – která před tím byla Američany v Dachau odsouzena k doživotí, ale nakonec byla shledána nevinnou – byla německým soudem odsouzena k doživotí a později spáchala sebevraždu. Původ dvou scvrklých hlav, které byly považovány za důkaz vyvražďování, se nakonec ukázal v Jižní Americe a nesl označení německého antropologického muzea.[11] Obě hlavy také beze stop zmizely.

Arthur L. Smith naznačuje, že v koncentračním táboře Buchenwald byl student medicíny z univerzity v Jeně, který psal disertační práci o vztahu tetování a trestné činnosti. V tomto kontextu

---

7 A. L. Smith, *Die "Hexe von Buchenwald"*, Böhlau, Cologne 1983, str. 227.

8 *Tamtéž.*, str. 103, 138, 153, 164; U. Walendy, *HT* No. 43, 1990, str. 15ff.; G. Frey, *op. cit.* (poznámka 5), str. 200ff., 211; A. Mohler, *Der Nasenring*, Heitz & Höffkes, Essen 1989, str. 133ff.

9 Srovnej David Irving, "*Menschenhäute*",*Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 3(2) (1999), str. 214ff. (dostupné na: vho.org/VffG/1999/2/Irving214-216.html); v angličtině dostupné na fpp.co.uk/Auschwitz/documents/controversies/humanskin.

10 A. L. Smith, *op. cit.* (poznámka 7), str 138.

11 Snad patřily *Naturkundliches Museum* ve Výmaru, ležícím blízko Buchenwaldu, který dnes už neexistuje. Jeho

se lze domnívat, že tetovaná kůže pochází od vězňů, kteří již zemřeli.[12] Vzhledem k tomu, že braní orgánů a tkání zemřelým není tak neobvyklé a ani koneckonců odsouzeníhodné, pokud se tak činní pro lékařské a studijní účely a se souhlasem příbuzných. Otázkou pak zůstává v jakém kontextu byla brána kůže. V každém případě lze podobné fotky, nejen z Buchenwaldu, nazývat špatně otitulkované a lživé.

Ilustrace 2.: Údajné oběti masakru praporu Nachtigall. H. Bergschicker, Der zweite Weltkrieg, Berlin: Deutscher Militärverlag, 1968.

Podle Bergschickera *ilustrace č. 2* zachycuje oběti masakru ukrajinského nacionalistického praporu *Nachtigall*, jejímž politickým důstojníkem byl údajně Theodor Oberländer.[13] Ve své knize *Der rote Rufmord* Kurt Ziesel dokazuje, že tato kampaň proti ministrovi Oberländerovi byla založena na falešných popisech fotografií.[14] Fotografie ve skutečnosti zachycuje oběti sovětské NKVD, která zlikvidovala nepřátele režimu *en masse*, než Rudá armáda v roce 1941 ustoupila. Tento případ nebyl rozhodně ojedinělým. Je celkem běžné vinit domnělé pachatele za hromady mrtvých těl, zvláště když Němci dnes rádi na sebe jakoukoliv vinu vezmou.

Třetí ilustrace zachycuje podobný případ. Fotografie byla vytištěna v americkém časopise *Life* dne 21. května 1945 spolu s dalšími. Fotografie má údajně zachycovat mrtvé otroky z koncentračního tábora Nordhausen. Časopis Life ve svém komentáři polemizuje nad tím, že tito vězni zemřeli hladem, přepracováním a nebo byli ubiti strážnými. Ve skutečnosti M. Broszat a další dosvědčují, že tito mrtví vězni jsou obětmi spojeneckého leteckého náletu na koncentrační tábor Nordhausen.[15]

výstava dnes částečně náleží *Naturkundemuseum* v Gotha. Osobní korespondence s Peterem Langem. Helmut Rehm si vzpomíná na reportáž z té doby, že se přišlo na to, že hlavy měly inventářní číslo *Anthropologisches Museum* v Berlínském Dahlemu, osobní korespondence. Určitě stojí za prozkoumání Kochovy složky, aby se zjistilo, odkud se tyto hlavy vzaly – a kde jsou teď.

12 A. L. Smith, *op. cit.* (poznámka 7), str. 127f.

13 H. Bergschicker, *Der Zweite Weltkrieg*, Deutscher Militärverlag, Berlin (Východní) 1964, str. 150.

14 K. Ziesel, *Der rote Rufmord*, Schlichtenmayer, Tübingen 1961, str. 78ff.; srovnej U. Walendy, *Bild-”Dokumente”...*, *op. cit.* (poznámka 4), str. 3ff.

15 M. Broszat, *Studien zur Geschichte der Konzentrationslager*, Schriftenreihe der Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, No. 21, Stuttgart 1970, str. 194f.; cf. U. Walendy, *HT* No. 34, 1988, str. 37.

Ilustrace 3.: Fotografie otištěná v americkém časopise Life dne 21. května 1945 zachycuje, cituji: Těla téměř 3000 otroků v Nordhausenu.

Ilustrace 4.: Fotografie obětí tyfu pořízená Brity v táboře Bergen-Belsen a publikovaná jako "oběti Osvětimi" v mnoha periodikách, např. v Quick v roce 1979.

Ilustrace č. 4 má zachycovat oběti masového vraždění v táboře Osvětim.[16] Ve skutečnosti fotografie zachycuje těla vězňů, kteří v koncentračním táboře Bergen-Belsen podlehli tyfu. Dodnes neexistuje žádná podobná fotografie, která by skutečně z Osvětimi pocházela a dokazovala tak údajné masové vraždění v tomto táboře. Záměrné překrucování obětí hladu, tyfu, nedostatku dodávek potravin a léků a nehygienické podmínky v táborech Třetí říše ke konci války je tedy děláno z čiré nutnosti, kvůli nedostatku fotografií, které by skutečné vyhlazování zachycovaly.

Bylo nepochybně pravdou, že přímo pekelné podmínky, které v západních táborech panovaly, vzbudily u neinformovaných západních Spojenců, osvobozujících tyto tábory, dojem masového vraždění. Ve skutečnosti tyto podmínky byly důsledkem jiných vnějších okolností, například evakuace táborů v blízkosti fronty, jejichž vězni byli (bláhově) přepraveni zpět do Říše na Himmlerův rozkaz;[17] to způsobilo celkové přeplnění zbylých táborů spojené s nemožností dopravovat do těchto táborů lékařské vybavení a jídlo v důsledku kolapsu infrastruktury Třetí říše, která byla v oněch chvílích ubombardovávána k smrti. Všechny tyto okolnosti následně vedly k hrůzným podmínkám v táborech.

Norbert Frei komentuje reakci západních Spojenců po jejich osvobození koncentračních táborů takto:[18]

> *„Šok z toho, co objevili občas vedl k nesprávným závěrům, z nichž některé byly dokazovány poměrně perzistentně. Paradoxně také vedly k politické a historické opravě těchto závěrů.“*

Oněmi „*historickými opravenými závěry*“ zřejmě myslí tvrzení o masovém vyhlazování, která byla vyvrácena pro západní tábory, ale která jsou údajně správná pro údajné vyhlazovací tábory na východě. Pokud jde o „politickou [...] opravu těchto závěrů,“ zřejmě odkazuje na žádoucí účinky, které špatně popsané fotografie mají ve ‘státním školství’.[19]

Skutečnost, že podmínky, například v koncentračním táboře Dachau, nebyly do zimy v roce 1944 vlastně tak špatné lze vidět v publikovaných denících bývalého vězně, který byl v Dachau vězněn od listopadu 1944 až do června 1945.[20] Když do kontrastu tohoto deníku postavíme publikovaný deník bývalého německého vojáka, který byl po válce americkou armádou vězněn rovněž v Dachau, bylo jeho přežívání v táboře mnohem těžší,[21] a tentokrát zcela záměrně, aby bylo ublíženo co největšímu počtu Němců.[22]

---

16 Z čísla časoposu *Quick* z 1979, citováno podle G. Frey, *op. cit.* (poznámka 5), str. 259, který nezmiňuje přesné datum.

17 Srovnej A. Rückerl, *NS-Prozesse*, C. F. Müller, Karlsruhe 1972, str. 122ff.

18 Srovnej N. Frei, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte (VfZ)* 35 (1987) str. 385-401, zde str. 400.

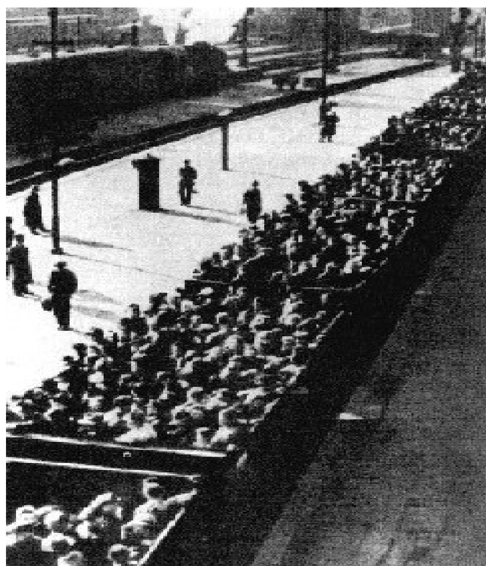
19 Dva další příklady nepřesných popisků: M. Weber, "*The Warsaw Ghetto Boy*", *JHR* 14(2) (1994) str. 6f.; "*Inaccurate Time Magazine Photo Caption Defames Ukrainians*", *JHR* 14(2) (1994) str. 8.

20 A. Haulot, "*Lagertagebuch. Januar 1943 – Juni 1945*", In *Dachauer Hefte*, 1(1) (1985), str. 129-203.

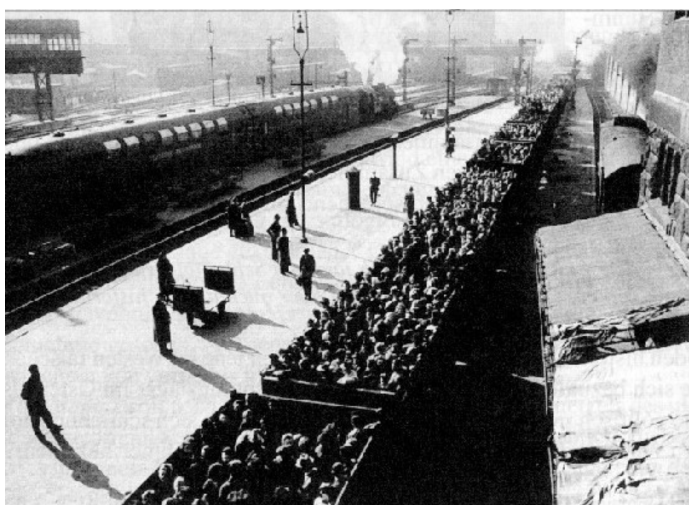
21 G. Naumann, *Besiegt und "befreit". Ein Tagebuch hinter Stacheldraht in Deutschland 1945-1947*, Druffel, Leoni am Starnberger See 1984. Srovnání obou knih bylo sestaveno I. Weckert, "*Zweimal Dachau*", *Sleipnir* 3(2) (1997), str. 14-27 (dostupné na: vho.org/D/Sleipnir/RauWe3_2.html). Kvůli tomuto článku bylo toto číslo *Sleipnir* zkonfiskováno a vydavatel stíhán, srovnej. *VffG* 2(1) (1998), str. 22-36 (dostupné na: vho.org/VffG/1998/1/Toepfer1.html).

22 Srovnej J. Bacque, *Other Losses*, Stoddart, Toronto 1989; J. Bacque, *Crimes and Mercies*, Little, Brown & Co., Toronto 1996.

3.2 Pozměněné fotografie

Ilustrace 5a.: Zretušovaná fotografie s názvem "transport do ghett a vyhlazovacích táborů," H. Eschwege, Kennzeichen J, Berlin: Deutscher Verlag der Wissenschaften, 1981.

Ilustrace 5b.: Původní fotografie Spolkové železniční administrativy s popisem: "Nákladní vlak plný uprchlíků, 1946." Přecpaný nákladní vlak z rýnského regionu, v pozadí můžeme vidět dvoupatrový vlak do Lübecku.

Fotografie 5a je neustále prezentována jako důkaz nelidské deportace Židů do ghett a vyhlazovacích táborů;[23] stejně byla prezentována v německé televizi.[24] Foto archív Spolkové

23 H. Eschwege (vyd.), *Kennzeichen "J"*, Deutscher Verlag der Wissenschaften, Berlin (Východní) 1981, str. 185; srovnej str. 173.

24 *Der Tod ist ein Meister aus Deutschland*, část 3, 2. květen, 1990; srovnej E. Gauss, *Vorlesungen über Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1993, str. 144f. (dostupné na: vho.org/D/vuez/v2.html).

železniční administrativy v Hamburku nicméně odhaluje, co fotografie skutečně ukazuje. Jedná se o nákladní vlak doslova narvaný německými uprchlíky z rýnského regionu stojící na Hamburkském nádraží v roce 1946, kde byl pořízen i neretušovaný originál na *ilustraci 5b.*[25] Na fotografii vlevo si můžeme také všimnout dvoupatrového vlaku do Lübecku, po pravé straně zase můžeme vidět část hlavní nádražní budovy. Oba tyto prvky dovolují fotografii umístit na Hamburkské hlavní nádraží a oba byly retušovány nebo úplně odstraněny v pozměněné verzi. V žádném případě tím nechci říct, že žádné deportace Židů do koncentračních táborů nebo ghett neexistovaly a také neříkám, že tyto transporty probíhaly v pohodlných vlacích, ve kterých podle všeho probíhaly aspoň na počátcích těchto transportů, zvláště pak ze západní Evropy.[26] Odhalení tohoto padělku pouze ukazuje nutnost skeptického přístupu k údajným dokumentárním fotografiím.

Ilustrace 6.: Údajné mrtvoly zavražděných Židů připravené ke spálení.

Ilustrace č. 6 údajně zachycuje hranici s mrtvými Židy zavražděnými Němci v estonském táboře Klooga.[27] Co je na tomto obrázku pozoruhodné, je že některé mrtvoly vložené mezi dřevěnými trámy mají na sobě své čepice (vlevo nahoře). To by bylo možné jedině, pokud by jim je 'nacističtí kriminálníci' přilepili k hlavám – nebo pokud by zde ležící lidé vůbec nebyli mrtví, ale sami si své čepice nasadili poté, co si do této polohy lehli. Poslední možnost je podpořena skutečností, že údajně mrtví lidé zachyceni na fotografii nevykazují sebemenší známky posmrtné ztuhlosti: jejich končetiny jsou dokonale přizpůsobeny jejich pozici na hranici; podívejte se například na ruce muže vlevo dole, nebo na ruku muže vlevo nahoře. Ve skutečnosti to, co zde máme před sebou není pouze fotografie bez popisu, ale také zřejmě fotografie ořezaná. Mimo to, co ukazuje tato fotografie, můžeme na stejné scéně vidět muže v sovětských uniformách a jejich samolibé úsměvy. Existuje nejméně sedm rozdílných fotografií této scény. Na všech jsou zachyceny muži s čepicemi bez posmrtné ztuhlosti, jak dokazuje J. Kuras.[28]

---

25 Takto vydáno v *Hamburger Abendblatt*, 21. října, 1981, str. 4; srovnej G. Frey, *op. cit.* (poznámka 5), str. 258; U. Walendy, *HT* No. 13, 1982, str. 16.

26 Některé z nejznámějších očitých svědectví týkající se pohodlí vlaků s deportovanými Židy do východních táborů lze vidět v dokumentárním filmu *Shoah*, C. Lanzmanna.

27 Staženo z: www.nizkor.org/ftp.cgi/orgs/german/einsatzgruppen/images/eg-06.jpg; zdroj: George St. George, *The Road To Babyi-Yar*, Spearman, London 1967, str. 64f.

28 J. Kuras, "*Gestellte sowjetische Scheiterhaufen-Bilder*", *VffG* 3(3) (1999) (dostupné na: vho.org/VffG/1999/3/Kuras3.html).

Ilustrace 7.: Tři příklady té samé variace

Skupina ilustrací č. 7 opravdu nepotřebuje žádný další komentář.[29] Záleží na jakou verzi se díváme. Má údajně zachycovat mnichovského Žida Dr. S(p)iegela (nebo podle jiných A. Schwartze), který v roce 1933 požádal policii o ochranu, ale místo toho byl vybaven plakátem, zbaven bot, ponožek, spodků a nucen pochodovat centrem města. Jiné zdroje zase tvrdí, že se jedná o scénu z tzv. Reichskristallnachtu z noci dne 9. listopadu 1938 (od kdy je v noci sluneční světlo?). Vzhledem k tomu, že k násilí proti Židům stěží kdy došlo před tzv. Reichkristallnachtem – což podporuje i spojenecká propaganda[30] – tvrzení o původu těchto obrázků před dnešními dny se zdá poněkud nepravděpodobné.

I přes intenzivní výzkum doposud nebylo možné určit totožnost tohoto muže. V roce 1979 bylo zjištěno, že Žid jménem Dr. Michael Siegel, držitel *Bundesverdienstkreuz* (Řád Spolkové republiky Německo), zemřel v Peru, ale nikdo nebyl schopen poskytnout jakoukoliv jeho fotografii.[31]

Fotografie, na kterých je obrázek založen, jsou zřejmě dobře zretušované, což se projevuje nejen někdy se měnícím textem na plakátu, ale také neskutečně rozostřenou dolní polovinou pana S(p)egela/Schwartze.

29 Pro více verzí této fotografie a mnoho jednotlivých zdrojů, srovnej U. Walendy, *Bild-"Dokumente"…*, *op. cit.* (poznámka 4), str. 68; U. Walendy, *HT* No. 34, 1988, str. 38ff.; U. Walendy, *HT* No. 38, 1989, str. 31ff.

30 Německý historik A. Schickel publikoval kvalitní článek o hysterii a falešné propagandě západních médií v počátečních letech německé NS vlády:: "*Notizen zur Zeit*", In Freiheitliche Akademie der FPÖ (vyd.), *Freiheit und Verantwortung*, Jahrbuch, vydáno vyd.., Vienna 1995; srovnej. "*The Jews under the Nazis: Public Perception and Reality*", In Anglo-Hebrew Publishing (vyd.), *Holocaust Denial: New Nazi Lie or New Inquisiton?*, InfoText, 93c Venner Road, Sydenham, London SE26 5HU, n.d., str. 17-22.

31 U. Walendy, *HT* No. 38, str. 31ff.

Ilustrace 8.: Karikatura z francouzského Israël souviens-toi! Think of it, Israel, Israel, denke daran, editováno E. Varlin a publikováno v Paříži v roce 1935.

Ilustrace č. 8 je zajímavá karikatura, která překvapivě vypadá jako skupina *ilustrací č. 7*; byla publikována v roce 1935, ale nikde se netvrdilo, že je založena na skutečné fotografii.[32] Fotografie, která zobrazuje skupina *ilustrací č. 7* byla na druhou stranu publikována až po válce. Vyvstává tedy zajímavá otázka: který z těchto obrázků byl pořízen dříve, karikatura nebo fotografie? Je možné, že se jedná o kompletní falzum? Máme zde silné důvody pro spekulace.

32 E. Varlin, *Israël souviens toi! Think of it, Israel! Israel denke daran!*, E. Varlin Edition, Paris 1935; srovnej U. Walendy, *HT* No. 34, 1988, str. 38.

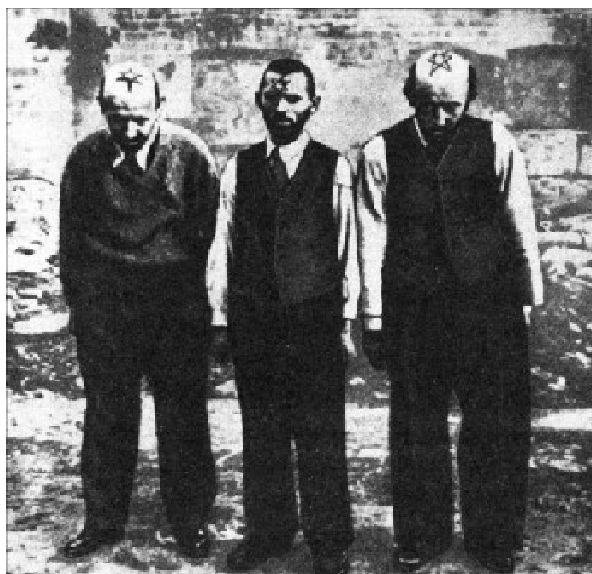
Ilustrace 9(a,b).: Fotografie nahoře byla publikována v časopise Spiegel (42/1966) s popisem "Dokonalý otrocký systém ve státu SS;" na obrázku dole vidíme stejnou variaci s popisem "Sadista SS nakazuje zavěšení na strom," podle H. Eschwege, str. 266

Podle časopisu *Spiegel* zachycuje *ilustrace č. 9a* a *b* strážného z koncentračního tábora Buchenwald s jeho obětmi. Vězni měli být rukama připoutáni ke stromům.[33] Vzhledem k tomu, že *ilustrace č. 9a* vypadá jako skutečná fotografie, intenzivní kontrast a nerovnoměrnost a plochost mnoha částí *ilustrace č. 9b* podsouvá otázku, nejedná-li se o kresbu. Podívejte se například na opasek a pistoli esesmana, jeho límec a boty, nebo na odstín oblečení vězně ležícího na zemi a hlavně na okraje jeho pozoruhodně beztvaré tváře: táhne se kolem ní černá čára, která musí být nakreslena.

Mohu pouze naléhat na každého z vás, aby se o to sám pokusil: jděte do posilovny, postavte se zády k žebřinám ruce natáhněte nahoru a pokuste se držet kolena ohnutá. Pokud v této pozici vydržíte více než pár minut, máte mou poklonu. Mimochodem, provaz, kterým mají být vězni ke stromům přivázáni se zdá být neuvěřitelně silný. Nemůže to být lano, protože by bylo na fotografii vidět. Proto se zdá, že jde o fotomontáž, ne-li o úplné falzum, nebo kresbu. Nakonec oficiální německé autority v roce 1996 přiznaly, že tyto obrázky byly vyrobeny v bývalém východním Německu komunistickými filmovými producenty z *DEFA* v roce 1958.[34]

33 *Der Spiegel* No. 40, 10. října, 1966, str. 101; srovnej H. Eschwege, *op. cit.* (poznámka 23), str. 266.

34 W. Ayaß, D. Krause-Vilmar, "*Mit Argumente gegen die Holocaust-Leugung*", In *Polis*, Schriftenreihe der Hessischen Landeszentrale für politische Bildung, Wiesbaden 1996, str. 22f.; odkazující na H. Obenaus, "*Das Foto vom Baumhängen – ein Bild geht um die Welt"*, In Stiftung Topographie des Terrors Berlin (vyd.), *Gedenkstätten-Rundbrief* no. 68, Berlin, říjen 1995, str. 3-8.

Ilustrace 10(a).: Popis: "esesman vyřízl hvězdy do židovské kůže," tento obrázek se objevil v Faschismus, Getto, Massenmord, publikovaném v Frankfurt/Main židovským historickým institutem ve Varšavě, 1960, str. 42.

Ilustrace 10(b,c).: vlevo: detail publikovaný v Neumann, Hitler - Aufstieg und Untergang des Dritten Reichs (také citováno v [36]),, všimněte si že se hvězda pohnula),vpravo: ten samý obrázek z Kotarbinski, Meczenstwo walka (také citováno v [36]).

Na počátku roku 1994 získaly *ilustrace č. 10(a,b,c)* v dnešním Německu na důležitosti, když si dívka v Halle na sebe nakreslila svastiku a vodila tak média, státní zástupce a levicově zaměřené Němce za nos v procesu, který vedl k masivním demonstracím proti ‘pravicovému radikalismu’.[35]

Její nápad obvinit pravičáky za (vymyšlený) zločin pokreslení nebyl ničím novým, jak můžeme vidět na měnících se Davidových hvězdách na hlavách tří neznámých Židů vyfotografovaných před naprosto neutrálním pozadím.[36] Fotomontáž nebo malba?

35 Srovnej *Welt am Sonntag*, 16. ledna, 1994, str. 1.

36 Ill. a): R. Neumann, *Hitler – Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches*, Desch, Munich 1961, str. 151; Ill. b): Jüdisches Historisches Institut Warsaw [Jewish Historical Institute of Warsaw], *Faschismus, Getto, Massenmord*, Röderberg, Frankfurt/Main 1960, str. 42; R. Neumann, H. Koppel, *The Pictorial History of the Third Reich*, Bantam Books, New York 1962, str. 148; Ill. c): T. Kotarbinski, *Meczenstwo walka, zaglada zydow W Polsce 1939-1945*, Warsaw 1960, Picture No. 38; srovnej U. Walendy, *Bild-”Dokumente”…*, *op. cit.* (poznámka 4), str. 28f.

Ilustrace 11.: R. Schnabel, Macht ohne Moral.

Ilustrace 12.: V. Berdych, Mauthausen.

Podle R. Schnabela zachycuje *ilustrace č. 11* vězně sedící blízko mrtvých spoluvězňů v koncentračním táboře Mauthausen.[37] *Ilustrace č. 12* je původní fotografie, jejíž část je velmi podobná levé části z *ilustrace 11*. Zachycuje nemocné vězně, kteří se slunní v ruské části koncentračního tábora Mauthausen.[38] Podobnost vězňů na obou fotografiích je téměř dokonalá. Co je ale pozoruhodnější na *ilustraci 11* je její dobré provedení, které činí odhalení tohoto falza velmi obtížným. Také je jasně vidět, že barák vlevo v pozadí byl kompletně překreslen, stejně jako byla celá pravá strana obrázku přidána. Barák vpravo má křivé okno a jeho stín se rozšiřuje špatným směrem.

Ilustrace 13.: Prezentována Pressacem jako Dokument 57, také v německé edici Die Krematorien von Auschwitz, Munich: Piper, 1994.

37 R. Schnabel, *Macht ohne Moral*, Röderberg, Frankfurt/Main 1957, str. 332.
38 V. Berdych, *Mauthausen*, Naše Vojsko, Praha 1959, seznam fotografií No. 50; srovnej U. Walendy, *Bild-"Dokumente"...*, *op. cit.* (poznámka 4), str. 36f.

Ilustrace 14.: Zvětšená ilustrace 13, G. Schoenberner, str 162. Levá ruka muže, který kráčí přes údajné mrtvoly, je příliš daleko a zdá se že má dva lokty. Navíc těla ležící na zemi jsou zkroucena do anatomicky nemožných tvarů.

Ilustrace č. 13 údajně zachycuje kremaci obětí plynování v otevřených krematoriích z okna krematoria V v Birkenau.[39] A skutečně plot a les v pozadí v té době na tomto místě byly. Jedna z leteckých fotografií, která je dnes k dispozici, také ukazuje sloup kouře ve zmíněné lokaci.[40] Je tedy možné, že je tato fotka založená na nějaké původní fotografii. Nicméně některé detaily na *ilustraci 13* dávají prostor pochybnostem. Například zde máme osobu stojící vlevo v pozadí. Protože jsou všechny ostatní postavy na fotce dobře osvíceny sluncem, tmavá a beztvará osoba do fotky jaksi nepasuje. Tvary údajných mrtvol jsou také poněkud divné, zvláště ty ve zvětšené *ilustraci č. 14*. Pravděpodobně při touze po 'pravdě' byly do fotografie přidány těla a pracovníci, aby se této scéně dostalo na reálnosti. Ale i za předpokladu, že obrázek byl původní, nabízí se otázka: co vlastně zachycuje? Jsou zachycena mrtvá těla obětí plynování nebo tyfové epidemie? Mimochodem, skutečnost, že kouř setrvává při zemi jen ukazuje, že neexistuje žádný sloup kouře a žádná letecká fotografie neukazuje žádné jámy.[41] Dále se nabízí možnost, že fotografie jednoduše zachycuje spalování vši zamořeného oblečení vězňů, kteří zemřeli na tyfus.

39 Internationale Föderation der Widerstandskämpfer (vyd.), *Die SS-Henker und ihre Opfer*, Vienna 1965, str. 17; J.-C. Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989, str. 422, 424; J.-C. Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz, la Machinerie du meurtre de masse*, Éditions de CNRS, Paris 1993, Doc. 57; G. Schoenberner, *Der gelbe Stern*, Rütten und Loening, Hamburg 1960, str. 162.

40 Fotografie z 31. května, 1944, Ref. No. RG 373 Can D 1508, exp. 3055.

41 Srovnej příspěvek J.C. Ball v tomto čísle.

Ilustrace 15.: Patrně zachycení popravy polského Žida nad hromadným hrobem.

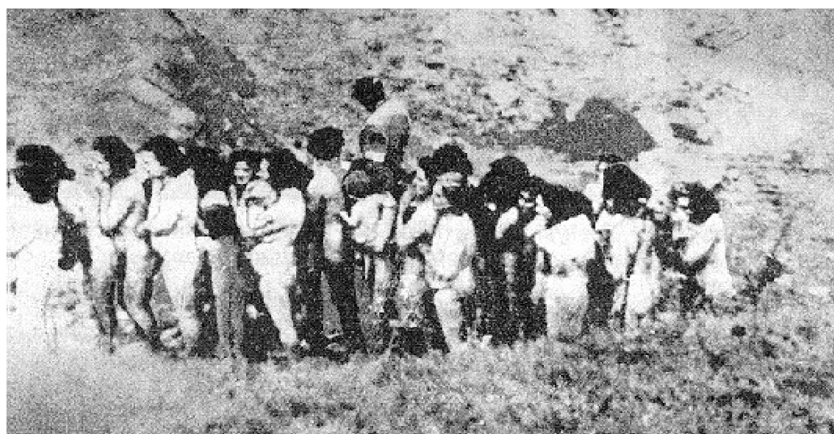
Ilustrace 15 je údajně dokumentace popravy polských Židů v otevřených hrobech.[42] Někdy má střílející voják brýle, někdy ne; někdy má jeho límec bílé okraje, někdy ne. *Ilustrace* vypadá jako by byl voják odněkud vystřižen a do fotografie následně vložen. Kolem jeho uniformy se táhnou bílé obrysy a chybí mu stín. Muži v pozadí taktéž vypadají jako by do fotografie byly vloženi. Zkuste poměřit jejich nohy k jejich tělům! V nejlepším se jedná o fotomontáž, ale určitě je část dokreslena. Opět je potřeba zmínit, že to nedokazuje, že by Němci nestříleli lidi, zvláště pak partyzány, poté co byli odsouzeni k smrti a následně pohřbeni do masových hrobů. To se skutečně dělo a dokonce to bylo zdokumentováno samotnými Němci, protože během války to nebylo nejen nelegální, ale ani neobvyklé.

42 Ill. a): R. Schnabel, *op. cit.* (poznámka 37), str. 397; Ill. b): H.-A. Jacobsen and H. Dollinger (vyd.), *Der Zweite Weltkrieg in Bildern und Dokumenten*, v. I, Desch, Munich 1952, str. 100; *Der Spiegel* No. 51/1966, str. 86; Ill. c): M. Dor, R. Federmann, *Das Gesicht unseres Jahrhunderts*, Econ, Düsseldorf 1960, str. 168; cf. U. Walendy, *Bild-"Dokumente"...*, *op. cit.* (poznámka 4), str. 40ff.

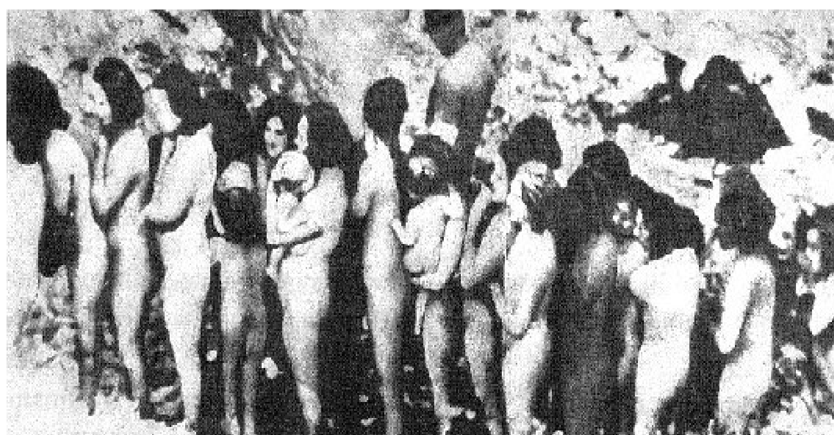
3.3 Úplná falza

Ilustrace 15(a).: z history1900s.about.com/education/history1900s/library/holocaust/bleinsatz6.htm

Ilustrace 16(b).: z Jewish Historical Institute of Warsaw, Faschismus - Getto - Massenmord (str. 334), popis fotografie: "Ženy s dětmi těsně před popravou"

Ilustrace 16(c): z S. Einstein, Eichmann - Chefbuchhalter des Todes, Frankfurt/Main, 1961, str. 202.

Skupina ilustrací 16 má údajně zachycovat nahé vězeňkyně stojící v řadě před plynovou komorou v Treblince.[43] Od *ilustrace 16a* až k *c* dramaticky klesá kvalita v důsledku retušování, což dokazuje, že tyto obrázky mají základ v nějaké skutečné fotografii. Ovšem není znám ani fotograf ani místo, kde byla fotografie pořízena a tak zůstává záhadou, kde se vzala teorie o popravě. Stejně dobře by mohla být *ilustrace č. 16* původním obrázkem, tedy kresbou nebo montáží a ostatní z ní byly následně zušlechtěny.

Ilustrace 16.: Horní obrázek z G. Schoenberner, Der gelbe Stern, captioned "Mass execution in Lijepaja"; dolní obrázek z S. Einstein, Eichmann - Chefbuchhalter des Todes.

To samé platí pro skupinu *ilustrací č. 17*, údajně zachycující nahé vězeňkyně během masových poprav v Lotyšsku. Samo za sebe už mluví jen to, že verzí této fotografie existuje hned několik.[44] Horní fotografie nemůže být ani fotografií nazvána. Přinejlepším se jedná o malbu založenou na fotografii. Porovnejte dvě ženy v pozadí, které do obrázku byly jasně dokresleny.

43 Ill. a): pochází z internetové adresy history1900s.about.com/education/history1900s/library/holocaust/bleinsatz6.htm. G. Schoenberner ji reprodukoval v lehce horší kvalitě, *op. cit.* (poznámka 39), str. 163, s popisem: *"Fotograf těchto žen s dětmi v náručích vstupujících do plynové komory je neznámý."*; Ill. b): Jüdisches Historisches Institut Warsaw (vyd.), *op. cit.* (poznámka 36), str. 334; Ill. c): S. Einstein, *Eichmann – Chefbuchhalter des Todes*, Röderberg, Frankfurt/Main 1961, str. 202; A. Donat (vyd.), *The Death Camp Treblinka*, Holocaust Library, New York 1979, str. 260f.; srovnej U. Walendy, *Bild-"Dokumente"...*, *op. cit.* (poznámka 4), str. 14ff.

44 Ill. a): S. Einstein, *op. cit.* (poznámka 43), str. 200; Ill. b): *Der Spiegel* No. 53/1966, str. 48; G. Schoenberner, *op. cit.* (poznámka 39), str. 97; srovnej U. Walendy, *Bild-"Dokumente"...*, *op. cit.* (poznámka 4), str. 18ff.

Ilustrace 17.: Horní fotografie z R. Schnabel, Macht ohne Moral, s popisem: "Tisíce bot zavražděných vězňů v Osvětimi"; dolní fotografie z C. Simonov, The Lublin Extermination Camp.

Dva obrázky z *ilustrace 18* zachycují doslova horu bot odebraných zavražděným vězňům v Osvětimi — nebo Majdánku, záleží kterou verzi si vyberete.[45] Neurčité pozadí a nerealistické, jakoby nakreslené boty (zvláště na dolním obrázku) jsou zdánlivě podobné botám v popředí. Opět se silně vkrádá pocit kresby.

Veřejnosti jsou často ukazovány hromady bot, brýlí, holících štětek, snubních prstenů nebo podobných věcí jako důkaz vyhlazování Židů. Pokud bychom se na tuto problematiku podívali striktně logicky, tak jsou tyto důkazy asi tak průkazné jako tvrdit, že Červený kříž vyhlazoval Němce, protože od nich měl hromadu použitého oblečení, které od nich každý rok sbírá. Ve skutečnosti se zdá být zapomenut fakt, že kvůli naprostému nedostatku čehokoliv se ve Třetí říši mnoho věcí vybíralo a recyklovalo, zvláště během války. Proč by tedy nemohl být fotograficky zachycen výsledek takového sběru?[46] Nabízí se otázka, nebyli-li přesně tyto věci sbírány i Spojenci právě za účelem podobně propagandistických fotografií?[47]

Tento druh 'důkazů', který v žádném případě neprokazuje masové vyvražďování, má zvláště tragický aspekt v tom, že dokáže přesvědčit průměrného diváka a zajistit u něj pocit zděšení, jak je zřejmé z filmu *Todesmühlen*, který byl po válce promítán všem Němcům a obsahoval přesně takovéto druhy záběrů.[48]

45 Ill. a): R. Schnabel, *op. cit.* (poznámka 37), p. 244; Ill. b): C. Simonov, *The Lublin Extermination Camp*, Foreign Languages Publication House, Moscow 1944, str. 12; cf. U. Walendy, *Bild-"Dokumente"*..., *op. cit.* (poznámka 4), str. 70f.

46 Srovnej U. Walendy, *HT* No. 31, 1987, str. 33.

47 E. Gauss, *op. cit.* (poznámka 24), str. 21, předpokládá, že boty vystavené v Osvětimském muzeu nepatřily vězňům, nýbrž lidem žijícím v blízkém okolí, a které byly do tábora po válce přineseny.

48 B. S. Chamberlin, "*Todesmühlen. Ein Versuch zur Massen-'Umerziehung' im besetzten Deutschland 1945-1946*", *VfZ* 29 (1981) str. 420-436, zde str. 432.

3.4 Filmy

Krátce po skončení války promítali Američané německým civilistům film *Todesmühlen*, stejně jako statisícům německých válečných zajatců. Tento film má zobrazovat zvěrstva páchaná v koncentračních táborech a původně byl skutečně zamýšlen jako nástroj pro převýchovu Němců. Pravost použitých záběrů nebyla nikým zpochybňována. Například B.S. Chamberlin referoval o občasném vyrušovaní během promítání, ale jakékoliv protesty byly potlačeny v samém zárodku, občas násilně, což hluboce ovlivnilo zbytek publika (viz. poznámka 48) Podle soudobých zpráv byly (pravděpodobně autentické) fotografie a filmy, použité pro ukázání podmínek v německých koncentračních táborech na konci války, doplněny záběry zachycujícími hromady mrtvých německých civilistů v německých městech a vyhublé německé vězně v táborech „*automatického zadržení*“ — který většinou řídili oběti německých koncentračních táborů.[49]

Vzhledem k tomu, že Chamberlain hlásil okupačním úřadům problémy s nalezením dostatečného množství materiálu pro dokončení filmu,[50] není vyloučeno, že takovýto postup byl jednou z posledních možností. Bohužel takováto obvinění nebyla nikdy sepsána a zdokumentována, takže je dnes obtížné je zkoumat, zvláště vymírá-li celá generace svědků.

Kompletní falšování filmů se velmi osvědčilo, zvláště pak záběry promítané Američany během Norimberských procesů. Tyto nahrávky například zachycovaly údajné objevení zlatých zubů zavražděných Židů v říšské bance ve Frankfurtu.[51] Během procesů a následně v průběhu dalšího vyšetřování se prokázalo, že si Američané tuto scénu kompletně celou vymysleli.[52] To, že údajné zlaté zuby zmizely stejně rychle jako se objevily, není žádnou záhadou, zvlášť vzpomeneme-li si na osud lidské kůže údajně objevené v Buchenwaldu.

Na druhou stranu, více komplikovaným je další film, který Američané taktéž promítali u Norimberského procesu, a který stejně jako *Todesmühlen* zachycoval údajná zvěrstva v koncentračních táborech. Kromě lživých tvrzení o plynování vězňů ve sprchách tábora Dachau, film rovněž zobrazuje slavné scvrklé hlavy a předměty údajně vyrobené z lidské kůže, stejně jako mnoho vězňů, kteří zemřeli hladem na tyfus; komentář celého filmu ovšem taktéž klame.

Ilustrace 18.: Scéna z filmu Schindlerův seznam

49 Egon F.C. Harder, německý válečný veterán, o tom pověděl Germaru Rudolfovi. Bohužel jsme se zatím nesetkali s žádným psaným svědectvím. *Die Unabhängigen Nachrichten* No. 11 (1986), str. 11, píše, že Spojenci zapracovali mnoho německých fotografií obrovských hromad mrtvých těl ze spojeneckého teroristického bombardování Drážďan do svého filmu *Todesmühlen*, prezentující tyto obrázky jako důkaz masového vraždění v koncentračních táborech.

50 B. S. Chamberlin, *op. cit.* (poznámka 48), str. 425f.

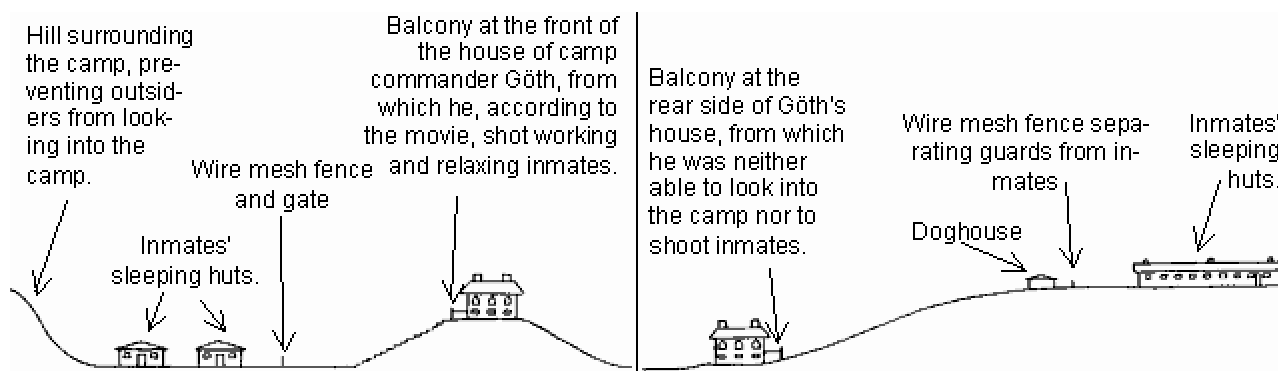
51 Mezinárodní soudní tribunál, *Trial of the Major War Criminals*, IMT, Nuremberg 1947, svazek V. XIII, str. 169ff.

52 Srovnej H. Springer, *Das Schwert auf der Waage*, Vowinckel, Heidelberg 1953, str. 178f.; P. Kleist, *Aufbruch und Sturz des Dritten Reiches*, Schütz, Göttingen 1968, str. 346; U. Walendy, *HT* No. 43, 1990, str. 12ff.

Film, který Sověti vyrobili po osvobození Osvětimi, ale který neuveřejnili až do 80. let minulého století, je také plný vylhaných scén. Například film zachycuje hlavu vězně, jehož tělo bylo údajně spáleno na hranici. Zatímco kamera zabírá hlavu, oči jsou plné hrůzy. Pokud by bylo tělo skutečně spáleno, těžko by na hlavě zůstaly jakékoliv vlasy a oči by byly doslova vypáleny.

Co mě však zvláště zaráží je skutečnost, že žádný ze sovětských filmů o údajných zvěrstvech spáchaných Američany v Korei a ve Vietnamu nebyl západními národy přijat jako pravdivý bez předchozí důkladné kritické analýzy, zatímco filmy o Třetí říši, jako je tento, jsou přijímány bez nejmenšího zrnka pochybnosti.

Celovečerní filmy jako *Holocaust*, *Shoah* a *Schindlerův seznam* je kategorie sama o sobě. Samy o sobě nemají žádnou důkazní hodnotu, ale psychologický dopad na masy je obrovský.[53] I přesto, že film *Holocaust* má mnoho historických mezer – totiž, že je věcně neudržitelný – což platí i pro jiné filmy, historici nadšeně přijímají efekt těchto filmů na „*veřejné vzdělání*!“[54]

Ilustrace 19.: Tábor ve filmu: postaven podle očitých svědectví. Tábor je postaven mezi kopci, takže do něj není vidět. Vězni měli také být stříleni velitelem Göthem z balkonu jeho domu, který stál na kopci nad táborem. Ilustrace 21.: Tábor podle leteckých fotografií z roku 1944: Tábor je umístěn na kopci, tedy viditelný z tří vesnic nacházejících se kolem tábora. Göthův dům je umístěn pod kopcem, kde je tábor, či-li Göthe do tábora neviděl a nemohl tedy na vězně vůbec střílet.

K prokázání historické nepřijatelnosti těchto filmů postačí jediný důkaz. *Ilustrace č.19* zachycuje scénu ze *Schindlerova seznamu*, kdy velitel tábora Göth stojí na balkóně svého domu a náhodně střílí do vězňů tábora Plaszow. Nicméně letecké fotografie z tehdejší doby ukazují, že se velitelův dům nacházel pod kopcem, zatímco tábor samotný na kopci (*ilustrace č.21*).[55] Pro potřeby filmové scény musely být tedy budovy přemístěny jak znázorňuje *ilustrace č.20* a což bylo nemožné a nejen kvůli geografickým důvodům. Tento příklad není jediným případem Spielbergova padělání.

Schindlerův seznam, který je založen na románů o historické události,[56] byl záměrně natočen

53 Podle “*Holocaust*” srovnej T. Ernst, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 31(34) (1981) str. 3-22, a P. Malina, *Zeitgeschichte (ZG)* (Vienna) 7 (1979/80) str. 169-191; regarding “*Shoah*” cf. G. Botz, *ZG* 14 (1986/87) str. 259-265; R. Faurisson, *JHR* 8(1) (1988) str. 85-92 (dostupné na: vho.org/GB/JounralsJHR/8/1/Faurisson85-92.html).

54 Srovnej M. Broszat, *VfZ* 27 (1979) str. 285-298; P. Dusek, *ZG* 6 (1978/79) str. 266-273.

55 Z leteckých fotografií, National Archives, Washington DC, nos.: DT RL 751, Krakow, 3. května, 1944; TuGx 895 A SK, exp. 382f., říjen1944; J. C. Ball, *Schindler's List – Exposed as Lies and Hate*, Samisdat Publishers, Toronto 1994.

56 T. Keneally, *Schindlers Ark*, Hodder & Stoughton, London 1982; současně: *Schindlers List*, Simon & Schuster, New York 1982. Keneally píše, že strávil dva roky výzkumem přeživších Židů po celém světě. Podle prvních výtisků druhého vydání z roku 1993 je na stránce copyrightem následující: “*Tato kniha je fikcí. Veškerá jména, místo a události jsou buď produktem autorovi fantasie nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo lidmi, žijícími či mrtvými, je čistě náhodná.*” The Library of Congress Cataloging-in-Publication Data má tuto knihu zařazenou jako “*fikci*” (tiskový kód 7 9 10 8 6 a 5 7 9 10 8 6). V dalších výtiscích

černobíle s nestabilní kamerou s cílem zprostředkovat divákům klamný dojem, že se vlastně jedná o dokument; což ostatně přiznali i samotní sponzoři.[57] To jasně dokazuje záměry filmařů a lidí, kteří na film poženou školní třídy nebo dokonce celé školy a to nejen pouze v Německu nebo Rakousku. Co je ve filmu zvláště zrádné, je když němečtí vojáci nebo esesmani vydávají rozkazy, vždy u toho křičí a řvou a páchají různé druhy násilí, vše samozřejmě v němčině. Celý svět tak získá pocit, že němčina je jazykem krutých podlidí. Jediní, kdo si toho nevšimnou jsou samotní Němci, protože celý film je pro ně nadabován v němčině. Tímto způsobem, pomocí kradmých psychologických triků, se podnítí národy světa proti Němcům, jejich jazyku a kultuře, zatímco samotní Němci nebudou nic tušit.

Kromě toho, Spielberg skrývá fakt, že velitel koncentračního tábora Plaszow byl sám stíhán SS:[58]

> *„Individuální trestné činy včetně: převzetí povolení na popravu podřízenými skrze falšování úmrtních listů.*
>
> *Svévolné chování, šikanování, protiprávní tělesné tresty, projevy brutality a sadismu, likvidace nepohodlných spolupachatelů, loupeže a šmelina na černém trhu.*
>
> *Všechny tyto trestné činy byly spáchány v koncentračních táborech jak samotnými vězni tak personálem SS, zvláště však ve spiknutí mezi personálem SS a Kapis (židovská stráž koncentračního tábora).*
>
> *Zásah jurisdikce SS v koncentračních táborech bylo zahájeno mým vyšetřováním v červenci 1943 a trvalo do konce války. Nemohlo začít dříve, protože zde nebylo jediné podezření o těchto činech.*
>
> *Zatčeni byli velitelé táborů Buchenwald, Lublin, Varšava, Herzogenbosch, Krakov-Plaszow."*

Spielberg rozhodně chtěl zatajit tato vyšetřování a potrestání pachatelů před naivním publikem, protože sám *neměl* zájem točit historicky přesný film, ale spíše formovat veřejné mínění, aby lépe přijímalo holokaustovou ideologii. Diváci mohou být naivní a hloupí, ale Spielberg je podvodník a popírač historických skutečností.

---

druhého vydání tato část mizí (tiskový kód 9 10 8 pouze vybělený, později byla odstraněna dokonce i prázdná místa: kód 13 15 17 19 20 18 16 14 12), samozřejmě trvalo o něco déle, než bylo odstraněno i katalogové zařazení („fikce") (kód 15 17 19 20 18 16). S úspěchem filmu Stevena Spielberga, už zřejmě nebylo dále vhodné mít Keneallyho knihu zařazenou jako fikci, založenou pouze minimálně na skutečnostech. Musíme mít také na paměti, že výše citovaná pasáž mohl být pouze právní manévr na ochranu, aby předešel všem budoucím nárokům.
Na počátku knihy Thomase Keneallya, jménem *Towards Asmara*, se můžeme dočíst: "*Thomas Keneally začal psát v roce 1964. Mezi jeho knihy patří* [...] *SCHINDLER'S ARK [Schiindlerova archa](která v roce 1982 vyhrála Booker Prize a prodala víc výtisků než kterákoli jiná kniha, jež obdržela stejnou cenu před tím i poté.).*" Kniha byla poprvé vydána v roce 1989, ale teprve v roce 1988 byla ochráněna autorskými právy. Toto bylo napsáno v roce 1990 v Coronetovském vydání (Hodder & Stoughton) *Towards Asmara*, dlouho před rokem byla kniha v roce 1982 Spielbergem přeměněna na film a přejmenována na *Schindlerův seznam*, a světovému publiku prezentována (společností Ford, mezi jinými) jako nefiktivní, což není. Keneally si vyvinul techniku půjčování faktů za účelem stvoření fikce. (Poslední odstavec zkopírován z: *Le temps irréparable*, www.vho.org/aaargh/fran/revu/TI97/TI971001.html)

57 *Film & TV Kameramann* No. 2/1994, str. 24ff., zvlášť vyjádření šéfa kameramanů J. Kaminski, str. 27.

58 Affidavit SS-65 od soudce SS, Konrad Morgen, *IMT*, vol. 42, str. 556.

4. Propaganda a fotky: Výstava proti Wehrmachtu

Od roku 1995 se po Německu a Rakousku pohybovala putovní výstava ukazující zločiny Wehrmachtu, především prostřednictvím fotografií.[59] Tato výstava byla sponzorována multimilionářem Janem Pilippem Reemtsmanem, který je od šedesátých let hlavním sponzorem levicově extrémistické a anarchistické scény v Německu. Výstavu sestavil Johannes Heer, bývalý komunista, který se ani dnes netají svými sympatiemi k levicové extrémistické scéně. Výstava je v podstatě sponzorována všemi těmi, které levicové ideologie zaslepila od radikálních levicových studentských revolt na konci šedesátých let – jak poukázal novinář Rüdiger Proske (sám kdysi člen levicových kruhů).[60]

Celkově vzato tedy tato výstava reprezentuje pokračující komunistické a levicově extrémistické dezinformace, které mají za cíl zničit historické kořeny německé identity a zároveň posílit politickou a kulturní hegemonii jejich šiřitelů. Nucením politických činitelů k tomu, aby sami zaujali opozici proti „*nacistickým*" zločinům – protože jinak by sami byli podezřelí z fašistických sklonů – levicoví extrémisté dosahují stupně vedení a morálních autorit, které si po dekády budovali v důsledku masivního porušování lidských práv režimy ve východním bloku.

Jak poukázal politický vědec profesor Knütter, cílem tohoto konceptu je rozbití bývalých hodnot systému a tím vytvořit ideologické vakuum, ve kterém socialistické, anarchistické a komunistické učení o spáse najde svou živnou půdu. Tento proces podle Knüttera je rozšířen o paralelní proces nahrazení Němců multikulturní směskou, postrádající identitu, přesto plnou revolučního potenciálu vzhledem k nevyhnutelnosti konfliktů a současných sociálních a ekonomických problémů.[61]

Toto politické pozadí nesmí být využíváno jako záminka k zamítnutí fotografií, vystavovaných na výstavě, jako čistá propaganda. Několik akademických vyšetřování prokázala, že většina (218 z 314) těchto fotografií má původ v archivech v Moskvě nebo Minsku a postrádají *jakékoliv* informace o svém původu.[62] Jinými slovy nemáme žádné tušení, kdo fotografie pořídil, kde byly pořízeny a co přesně zachycují. Jen tak mimochodem je zajímavé povšimnout si, že tyto fotografie prezentované jako důkazy národně socialistických zločinů jsou většinou vzaty z knih a archivů národů patřících do komunistického východního bloku, který sám vždy měl veliký zájem v přehánění a využívání (skutečných nebo údajných) národně socialistických zločinů.[63] W. Strauß dokázal, že mnoho z fotogrfií má původ u Yevgenyho Ananieviche Khaldeiho, který je

> "*[...] nejvýše vyznamenaným vojenským fotografem tiskové agentury TASS [...], pracující od června 1941, ne přímo na frontě, ale v zázemí v znovu dobytých oblastech; reportér, který oslavoval kult osobnosti, a který byl po roce 1945 vyznamenán za statečnost a dovednost vylíčit moc Sovětského svazu, včetně velikosti samotného Stalina.*

---

59 Hamburger Institut für Sozialforschung (vyd.), *Vernichtungskrieg. Verbrechen der Wehrmacht 1941 bis 1944*, (War of Extermination. The Crimes of the Wehrmacht, 1941 to 1945) Hamburger Edition, Hamburg 1996: v angličtině: Hamburg Institute for Social Research (vyd.), *The German Army and Genocide: Crimes Against War Prisoners, Jews, and Other Civilians, 1939-1944*, The New Press, New York 1999.

60 Rüdiger Proske, *Wider den Mißbrauch der Geschichte deutscher Soldaten zu politischen Zwecken*, Von Hase & Köhler, Mainz 1996; Proske, *Vom Marsch durch die Institutionen zum Krieg gegen die Wehrmacht*, *tamtéž.*, 1997.

61 Hans-Helmuth Knütter, *Die Faschismus-Keule*, Ullstein, Frankfurt/Main 1993.

62 Wolf Stoecker, "*Fälschung und Agitation. Kritische Bemerkungen zur Ausstellung 'Vernichtungskrieg, Verbrechen der Wehrmacht 1941 bis 1944.'*", In Joachim F. Weber (vyd.), *Armee im Kreuzfeuer*, Universitas, Munich 1997 (dostupné na: vho.org/D/aik/aik.html).

63 Srovnej rovněž autora citovaného v této kapitole: Bergschicker, *East* Berlin; Eschwege, *East* Berlin; Jüd. Hist. Museum, Warsaw; Kotarbinski, Warsaw; Simonov, Moscow; mnoho knih citovaných v této kapitole – mnoho z nich otevřeně radikálně levicových autorů a vydaných extrémně levicovými nebo komunistickými vydavateli – pochází ze zdrojů: Neumann, Desch; Schnabel, Röderberg; Schoenberner; Rütten & Löning; Jacobsen & Dollinger, Desch; Dor & Federmann, Forum (Vienna); Einstein, Röderberg.

Khaldeih úžasně představoval své fotografie sovětskému a mezinárodnímu publiku jako původní a získal díky tomu mnoho rublů a cen od samotného Stalinových.“[64]

Je nasnadě se domnívat, že takovéto fotografie postrádají jakoukoliv informační hodnotu, protože jejich zdroj je vystavovateli nekriticky přijat i po masivní veřejné kritice.

Druhý největší německý týdeník *Focus* opakovaně napadal tuto výstavu pro chybějící popisy fotografií a obvinil odpovědné osoby z falzifikátorství a lží, poté co jedna z fotografií zachycující svlékající se Židy do koupele byla pojmenována jako „*scéna z masového vraždění*,“ zatímco další fotografie s nejasným obsahem byla popsána jednoduše jako „*zločin Wehrmachtu“* a i po té, co vystavovatelé byli na tyto omyly upozorněni, nic s tím neudělali.[65] Zajímavé na prvním případu je, že vystavovatelé vzali lživý nápis z knihy,[66] která byla spolu vydána Willym Dreßenem, který je nyní ředitel Ústřední kanceláře provinčního správního soudnictví v Ludwigsburgu, který stíhá údajné národně socialistické zločince. I přesto, že Dreßen, který v době vydání knihy už v Ústřední kanceláři pracuje, by si měl být vědom skutečných událostí, když podporoval špatné popisy fotografií. Zajisté to není žádným velkým překvapením pro ty co ‘vědí’, zvláště když ideologické vazby mezi profesionálními ‘lovci nacistů’ v Ústřední kanceláři a radikálními levičáky, profesionálními antifašisty, byly vždy velmi těsné.

Ilustrace 22.: Poprava partyzánů v Pančewu (Srbsko), lživě zobrazena jako zločin.

Zaměřme se detailněji na jedinou fotografii, která je neustále podsouvána jako důkaz zločinů Wehrmachtu. *Ilustrace č.22* zachycuje popravu partyzánů[67] před hřbitovní zdí srbské vesničky Pančewo. Tato fotografie je taktéž součástí výstavy proti Wehrmachtu. Tato poprava byla dokonce natočena německým válečným reportérem. Film byl uveden v německé televizi v dubnu 1997 jako

64 W. Strauß, “*Es war einmal ein Fotograf*“, Staatsbriefe 8(11-12) (1997), str. 6f. (dostupné na: vho.org/D/Staatsbriefe/Strauss2_8_11_12.html)

65 *Focus*, No. 16 & 17/1997, 6/1998.

66 E. Klee, W. Dreßen, V. Rieß (vyd.), *“Schöne Zeiten”, Judenmord aus der Sicht der Täter und Gaffer*, S. Fischer, Frankfurt/Main 1988, str. 77.

67 Hamburger Institut für Sozialforschung (vyd.), *op. cit.* (poznámka 59), str. 30.

důkaz zločinu spáchaným Wehrmachtem.[68] Nyní je už málo pravděpodobné, že by armádní úřednicí umožnili zpravodajci zachytit válečný zločin otevřeně a v takových detailech (což samozřejmě platí pro všechny dokumenty). Co ale televizní vysílání tak výstava ututlaly je skutečnost, že fotografie ve skutečnosti zachycuje výkon verdiktu regulérního německého válečného soudu proti partyzánům, kteří byli odsouzeni k smrti za vraždy německých vojáků. Proto, pod stanným právem oněch dní *stejně jako dnešních*, není poprava zločinem, ale spíše přípustným soudním rozsudkem války. Tato událost je sice ve své podstatě krutá, ale je charakteristická pro každou válku. Proto není trestným činem poprava ve válce, ale spíše důvody, které k této válce vedly.

Debata, která se v Německu vede o výstavě proti Wehrmachtu jasně v rámci levicově extrémistických cílů má za následek nejen odhalení sítě levicových ideologů v Německu, kteří mají virtuální monopol na historiografii třetí říše(viz. Poznámka 60). Dalším důsledkem je připravenost současných historiků, poprvé za posledních 50 let, kriticky zanalyzovat a pochybovat o pravosti dokumentů usilujících o prokázání údajných národně socialistických zločinů. V tom kontextu musím zmínit profesora Dr. Klause Sojku, který fotografie z výstavy vystavil detailní a zdrcující kritice.[69] Profesor Franz W. Seidler stanovil jakýsi kontrapunkt, když k této výstavě zveřejnil teprve nedávno objevené složky válečných soudů Wehrmachtu,[70] které s velkou pečlivostí a podrobnostmi dokumentují jaké zločiny byly proti německým vojákům během východní kampaně páchány:

> “*Tato kniha je reakcí na výstavu ‘Vyhlazovací válka: Zločiny Wehrmachtu, 1941 – 1945' [...].*
>
> *Na rozdíl od výstavy proti Wehrmachtu, tato dokumentace sovětských válečných zvěrstev neponechává žádný prostor pro výmysly, zavádějící texty a libovolná tvrzení. – Všechny tyto skutečnosti jsou zdokumentované. – Informace o místech a datech jsou jednoznačná. – Fotografie nejsou soukromými, ale právními a lékařskými důkazy. – Textové dokumenty nebyly pozměněny. – Většina dokumentů je podpořena dalšími důkazy, které vědci mohou zkoumat. – Znění dokumentů lze ověřit ve Spolkovém archivu / Vojenský archiv ve Freiburgu pod označením RW 2/ v.147-v.152.*“[71]

68 *Focus-TV*, Pro7, 13.4.1997; srovnej *Abendzeitung* (Munich), 4.4.1997.

69 Klaus Sojka (vyd.), *Die Wahrheit über die Wehrmacht. Reemtsmas Fälschungen widerlegt*, FZ-Verlag, Munich 1998, str. 90f. K dnešnímu datu je tato kniha vysokým vědeckým bodem v debatě o údajné fotografické dokumentaci německých zločinů a tudíž nezbytnou pro každého zajímajícího se o toto téma.

70 Srovnej A.M. de Zayas, *Die Wehrmachtsuntersuchungsstelle*, 4. vyd., Ullstein, Frankfurt/Main/Berlin 1984.

71 Franz W. Seidler, *Verbrechen an der Wehrmacht*, Pour le Mérite, Selent 1998, str. 5f.

Ilustrace 23.: Ruský kanibalismus na německých vojácích, podzim 1941: "Vykuchaná těla v táboře 2 stalagu 305". Fotografický dokument případu 304, F.W. Seidler, strana 363.

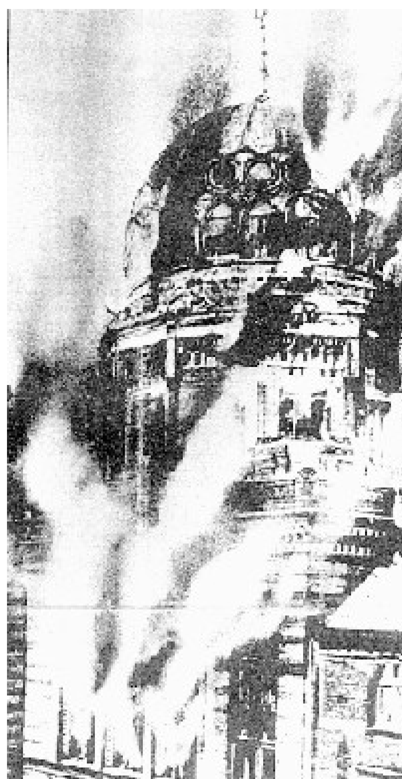
A skutečně jsou některé zločiny popsány tak, aby čtenáři doslova vřela krev; například mnoho fotografií dokumentuje případy ruského kanibalismu na německých vojácích, viz. *ilustrace č.23*. To samozřejmě vyžaduje dokumentaci, která skutečně potvrdí co za špinavou a barbarskou válku Stalin a jeho soudruzi Němcům vnutili.[72]

Obzvláště zajímavou odpověď výstavě učinil mladý historik Walter Post, jehož přičiněním získali revizionisté novou tendenci v mnoha směrech; pod čarou uzavírá:

> *„V eseji v knize k výstavě 'Vyhlazovací válka: Zločiny Wehrmachtu, 1941 – 1945', Alfred Streim [státní zástupce v Ústřední kanceláři provinčního správního soudnictví v Ludwigsburgu] uvádí, že od založení Ústřední kanceláře v roce 1958, bylo ve Spolkové republice Německo zahájeno nějakých 3000 řízení proti členům Wehrmachtu – jinými slovy, 3000 vojáků Wehrmachtu bylo podezřelých z účasti na národně socialistických nebo válečných zločinech.*
>
> *Pokud vezmeme v úvahu přibližně 18 milionů mužů a žen spadajících pod Wehrmacht, oněch 3000 obviněných tvoří 0,017% celého vojenského personálu. I kdybychom hypoteticky vycházeli z předpokladu, že až 90% případů bylo neohlášených, zvedne se nám číslo maximálně na 30 000 potencionálních podezřelých a stále to představuje pouze 0,17% z celkového počtu. Mimochodem, z 3000 obviněných v přípravném řízení ve Spolkové republice Německo byli pouze dva(!) obvinění odsouzeni. Bývalá Německá demokratická republika odsoudila celkem osm bývalých členů Wehrmachtu.*
>
> *Kvantitativní studie tedy dokazuje, že legenda o 'slušném Wehrmachtu' není nezbytně pouze legendou.“*[73]

72 Srovnej rovněž J. Hoffmann, *Stalin's War of Extermination 1941 – 1945*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001.

73 W. Post, "*Die Wehrmacht im Zweiten Weltkrieg. Armee zwischen Regime und totalem Krieg*", In Joachim F. Weber (vyd.), op.cit. (poznámka 62) (dostupné: vho.org/D/aik/Post.html)

Ilustrace 24.: Velká fotografie: falzum; malá fotografie: originál z roku 1948

A konečně, ke konci roku 1999 byla výstava, krátce před svým přesunutím do Ameriky, zrušena poté, co tři badatelé prokázali v podrobné studii, že většina fotografií má mylný popis a pouze 10% z vystavovaných fotografií má zobrazovat (údajné) zločiny. Některé z vystavovaných fotografií ve skutečnosti zachycují masové vraždy spáchané sovětskou NKVD.[74] Následně Johannes Heer ztratil svou pozici ředitele výstavy a někteří renomovaní němečtí historici doporučovali celou výstavu zrušit.[75] Ve své důkladné studii Walter Post nedávno demonstroval, že tato výstava není ničím jiným, než snahou o odůvodnění 'správné' hypotézy (*"Vyhlazovací válka: Zločiny Wehrmachtu, 1941 – 1945")* s některými nepravdivými fotografiemi, jak tvrdí někteří historici, ale spíše je celá hypotéza vylhaná.[76]

Tyto spisy zdá se zlomily kouzlo, které paralyzovalo německou historiografii po více než 50 let a bránilo historikům v jejich povinnostech, jmenovitě v kritické analýze. Shrneme-li to nejen z akademického hlediska, Reemtsmanova výstava se proměnila v katastrofu, která se bude jen těžko překonávat.

---

74 Bogdan Musial, "*Bilder einer Ausstellung. Kritische Anmerkungen zur Wanderausstellung 'Vernichtungskrieg. Verbrechen der Wehrmacht 1941-1944'*", *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 47(4) (1999), str. 563-591; srovnej Bogdan Musial, "*'Konterrevolutionäre Elemente sind zu erschießen'*", *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 30. října, 1999, str. 11; Krisztián Ungváry, "*Echte Bilder – problematische Aussagen*", *Geschichte in Wissenschaft und Unterricht*, 50(10), (1999), str. 584-595; srovnej Krisztián Ungváry, "*Reemtsmas Legenden*", *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 5. listopadu, 1999, str. 41; Dieter Schmidt-Neuhaus, "*Die Tarnopol-Stellwand der Wanderausstellung 'Vernichtungskrieg – Verbrechen der Wehrmacht 1941 bis 1944'*", *tamtéž.*, str. 596-603.

75 E.g., Klaus Hildebrandt, Hans-Peter Schwarz, Lothar Gall, srovnej "*Kritiker fordern engültige Schließung*", *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 6. listopadu, 1999, str. 4; Ralf Georg Reuth, "*Endgültiges Aus für Reemtsma-Schau?*", *Welt am Sonntag*, 7. listopadu, 1999, str. 14.

76 Walter Post, *Die verleumdete Armee*, Pour le Mérite, Selent 1999.

5. Dovětek

Znovu a znovu některé přední noviny nebo jiná média odhalují padělky, například fotomontáž údajně hořící synagogy v Berlíně-Oranienburger Straße. tato fotografie je jednou z nejrozšířenějších fotografií týkajících se pogromu proti Židům v listopadu 1938. Není pochyb o tom, že se některé německé synagogy skutečně staly obětmi žhářských útoků, ale protože neexistuje o těchto činech žádná fotografická dokumentace, bylo krátce po konci války rozhodnuto vzít fotografii berlínské synagogy z roku 1948 a trochu ji poupravit. Již v roce 1990 Heinz Knobloch prokázal, že se jedná o falzum,[77] ale nemohl označit žádného viníka. Ten byl Kurtem Wernickem odhalen až v roce 1998. Podle informací, které získal od bývalého výstavního experta, byla fotografie zřejmě pozměněna Klausem Wittkugelem, bývalým odborníkem na fotomontáže (*ilustrace č.24*).[78]

V roce 1999 publikovalo Centrum Simona Wiesenthala na svých webových stránkách *ilustraci č.25b* s následujícím popisem:[79]

> "*Zatímco byli tito vězni vybíráni pro otrockou práci, mnoho jejich přátel a rodinných příslušníků bylo zplynováno a spáleno v kremačních pecích. Kouř můžeme vidět v pozadí.*"

Ilustrace 25(a).: Originál

Ilustrace 25(b).: Falzum - kouř stoupá z plotu, nikoliv z komína.

Na původní fotografii, pořízené v táboře Birkenau na jaře 1944, není vidět žádný kouř (*ilustrace 25a*).[80] Zdá se, že holokaustový propagandisté druhé generace mohou s počítačovým softwarem dosáhnout věcí, o kterých si jejich předchůdci mohli nechat jen zdát. S malou pomocí 'photoshopu' může být vytvořen jakýkoliv dokument potvrzující cokoliv co 'očití svědci' chtějí. V tomto případě kouř z komínů. Naštěstí (nebo bohužel?) si vybrali jako zdroj 'kouře' plot, nikoliv komín.

Doposud nebyl učiněn žádný výzkum o jednoduché otázce: Dokazují tyto fotografie národně socialistické pronásledování Židů? Po 55 letech je tato otázka stále nezodpovězena a bude nezodpovězena i nadále, protože vědci, kteří se o takovýto výzkum pokusí jsou pronásledováni. Přesto jsou některá falza odhalena více či méně nahodile: nemáme tedy dostatečný důvod být skeptičtí k pravosti všech těchto fotografií?

---

77 Heinz Knobloch, *Der beherzte Reviervorsteher. Ungewöhnliche Zivilcourage am Hackeschen Markt*, Morgenbuch-Verlag, Berlin 1990.

78 *Berliner Morgenpost*, 10. října, 1998, str. 9.

79 http://motlc.wiesenthal.com/gallery/pg22/pg0/pg22035.html; srovnej *VffG* 3(2) (1999), str. 240. Celý článek uložen na vho.org/News/D/SWCForgery.html, kdyby ho SWC odstranilo.

80 S. Klarsfeld, *The Auschwitz Album*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1978, no. 165.

6. Namísto závěru: Některé méně známé, přesto původní fotografie

Na konec je třeba poznamenat, že je dobře zdokumentována a dokonce přijímána skutečnost, že si američtí vojáci dělali suvenýry z kostí zabitých japonských vojáků (*ilustrace č.26*). Zločin, na který zřejmě byli hrdí. Zločin, který nikdy nebyl dokumentován u německých vojáků.[81]

Ilustrace 26.: Časopis Life, 22. května 1944, strana 34f.: "Obrázek týdne. Když před dvěma lety řekl své milé Natalie Nickerson(20) sbohem, slíbil ji statný námořník Japonce. Před týdnem Natalie přišel balíček s lidskou lebkou podepsanou jejím milým a 13 kamarády s dovětkem: 'Tohle je dobrej Japonec - mrtvej, sebranej na pláži Nové Guinei.' Překvapená Natalie pojmenovala lebku Tojo. Ozbrojené síly s takoví mito věcmi silně nesouhlasí."

Nesouhlasí? Potrestání vinných vojáků za válečný zločin by bylo vhodnější!

Ilustrace č.27 zachycuje oběti holokaustu z řad německých civilistů v obytných částech německých měst, které byly záměrně bombardovány spojeneckým letectvem.[82] Důsledkem spojeneckého

81 John W. Dower, *War without Mercy*, Pantheon Books, New York 1986; srovnej E.L. Jones, *The Atlantic Monthly*, Februar 1946, str. 48-53, zde str.. 49f.; srovnej U. Walendy, *Historische Tatsachen*, no. 68: "*US-Amerikanische Kriegsverbrechen*" (US-American War Crimes), Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1995) aa nedávné: *Alliierte Kriegsverbrechen und Verbrechen gegen die Menschlichkeit* (Allied War Crimes and Crimes Against Humanity), 2. vyd.., Arndt, Kiel 1997.

82 Morale Division, U. S. Strategic Bombing Survey, Medical Branch Report, *The Effect of Bombing on Health and Medical Care in Germany*, War Department, Washington, D.C., 1945, str. 17, 21, 23. Jsme vděčni F. P. Bergovi za poskytnutí této reference.

bombového teroru bylo zavražděno na jeden milion nevinných Němců, většinou dětí, žen a starců po celém Německu.[83] Je rozdíl mezi těmito fotografiemi a obětmi hladu a tyfu v německých koncentračních táborech.

Jako hlavní důkaz mezi obětmi německých táborů pro válečné zajatce a obětmi koncentračních táborů a obětmi spojeneckých náletů a poválečných zvěrstev spáchaných Spojenci a úřady osvobozených národů uvedl profesor Robert Faurisson v roce 1992,[84] že vězni v německých táborech ve většině případů *zemřeli kvůli kolapsu německé infrastruktury v důsledku války*, zatímco Němci byli zavražděni *en masse* Spojenci a 'osvobozenými národy', např. Srby, Čechy a Poláky. Tedy skutečný holokaust se udál v německých městech během války a po ní po celém území Německa.

Ilustrace 27.: Německé civilní oběti spojeneckého bombardování. Celkem bylo shozeno 2 767 000 tun bomb. Pouze několik příkladů jednoho milionu německých holokaustových obětí. Bohužel dnes se často zapomíná, že osud běžných Němců, vojáků a civilistů, byl leckdy mnohem horší osud statisíců vězňů koncentračních táborů.

83 Srovnej D. Irving, *Und Deutschlands Städte starben nicht*, Weltbild Verlag, Augsburg 1989, str. 373; srovnej M. Czesany, *Europa im Bombenkrieg 1939-1945*, Leopold Stocker, Vienna 1998.

84 R. Faurisson, "*La leçon des photograhpie*", *Révue d'Histoire Révisionniste*, no. 6. květen 1992, str. 62-68.

Z anglického originálu „*Do Photographs Prove the NS Extermination of the Jews?* “, volně k přečtení na vho.org/GB/Books/dth/fndgcffor.html,
přeložil Midilird pro Radikální obrození, 2010